

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 18 maja 2018 r.

Pozycja 84

POSTANOWIENIE z dnia 24 kwietnia 2018 r. Sygn. akt Ts 16/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz – przewodniczący i sprawozdawca
Michał Warciński
Grzegorz Jędrejek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 grudnia 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej E.A.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej E.A. (dalej: skarżący) wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 stycznia 2017 r. (data nadania) zakwestionowano zgodność art. 618f w zw. z art. 95 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904; dalej: k.p.k.) w zakresie, w jakim pozostawia on orzekanie o wynagrodzeniu biegłego – na posiedzeniu niejawnym – sądowi, który biegłego wyznaczył, a wobec którego biegły pozostaje w stosunku zależności, z art. 45 i art. 64 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 11 grudnia 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał wskazał, że z treści zaskarżonych przepisów nie można zrekonstruować ani normy kompetencyjnej, która powierzałaby sądowi ustalanie wysokości wynagrodzenia biegłego, ani normy stanowiącej o orzekaniu w takim przypadku przez sąd na posiedzeniu niejawnym (bez udziału biegłego), co oznacza, że przepisy te nie były podstawą orzeczenia wskazanego jako ostateczne.

3. W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący wniósł o jego uchylenie i nadanie skardze dalszego biegu. Zdaniem skarżącego wniesiona skarga spełnia wymogi formalne określone w przepisach ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym. Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

3. W zażaleniu skarżący podniósł, że wbrew stanowisku Trybunału, art. 618f ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904; dalej: k.p.k.) jako „pierwszy” określa organ właściwy do rozpoznania wniosku o wynagrodzenie biegłego i wydania postanowienia w tym przedmiocie oraz określającego sposób obliczenia tego wynagrodzenia, a zatem stanowi właściwą podstawę zaskarżenia. Jednocześnie skarżący wskazał, że art. 95 k.p.k. stanowi podstawę do wydania powyższego postanowienia na posiedzeniu niejawnym, określając, że sąd orzeka na rozprawie wtedy, kiedy ustawa tak stanowi, a w innych wypadkach – na posiedzeniu. W związku z tym, że ustawa nie stanowi o tym, że sąd orzeka o wynagrodzeniu biegłego na rozprawie to – zdaniem skarżącego, z powołanego przepisu wynika podstawa do orzekania w takich sprawach na posiedzeniu niejawnym.

Trybunał Konstytucyjny nie podziela argumentacji skarżącego. Dlatego ponownie wskazuje, że kwestia organu właściwego do ustalenia wysokości wynagrodzenia biegłego została uregulowana w art. 618l § 1 k.p.k., a nie w zaskarżonym art. 618f § 1 k.p.k. Natomiast art. 95 § 1 k.p.k. rzeczywiście jest podstawą wydania postanowienia w sprawie wynagrodzenia biegłego na posiedzeniu, jednakże nie dotyczy zasady jawności posiedzeń. Materia ta została unormowana w art. 95b § 1 k.p.k., w myśl którego „posiedzenie odbywa się z wyłączeniem jawności, chyba że ustawa stanowi inaczej albo prezes sądu lub sąd zarządzi inaczej”. W konsekwencji, sformułowane przez skarżącego zarzuty powinny odnosić się do art. 618l § 1 k.p.k. oraz art. 95b § 1 k.p.k., nie zaś – jak to wynika ze skargi – do art. 618f i art. 95 § 1 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Trybunał prawidłowo stwierdził w zaskarżonym postanowieniu, że art. 618f w zw. z art. 95 k.p.k. nie mógł doprowadzić do zarzucanego w skardze naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego, co uzasadniało odmowę nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

4. W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia.